

en Udgivelse af falske Penge kan ogsaa finde Sted uden nogen Meddeeltighed i Falskmyntneriet under andre Forudsætninger, navnlig hvor Nogen i doløs Hensigt udgiver falske Penge, som han tilfældigt er kommen i Besiddelse af, t. Ex. ved Fund. For dette Tilfælde synes der at være Røje til at bestemme en haardere Straf — der er i Udkastets § 263 foreslaaet Straf af Forbedringshumsarbejde indtil 2 Aar eller Fængsel —, medens man har meent, at Straffen for den, der udgiver falske Penge, som han selv har modtaget som ægte, efterat han har faaet Visshed eller Formodning om deres Falskhed, med Hensyn til de i høi Grad formlidende Omstændigheder, som kunne være forbundne med denne Forseelse, ikke bør sættes høiere end til Fængsel eller Bøder i Almindelighed. Efter Kommissionens Formening er der derimod ikke tilstrækkelig Grund til at foreskrive høiere Straf for nogen Art af egentlig Meddeeltighed i Falskmyntneri — bortseet fra det ovenfor berørte i Udkastets § 262 omhandlede særlige Tilfælde, — end den, hvortil de almindelige Regler om Meddeeltighed i Forbrydelsen ville føre, og navnlig gjælder dette med Hensyn til det Tilfælde, at Nogen udgiver falske Penge efter foregaaende Afstale med Falskmyntneren. Ifølge Udkastets § 49, jfr. § 54 sammenholdt med Udkastets § 260, vil Straffen for en saadan Medskyldig, naar det er danske Penge, der ere eftergjorte, blive Strafarbejde fra 8 Maaneder indtil 9 Aar, hvilket formeentlig maa anses tilstrækkeligt for at kunne ramme ham tilbørligt.

I Udkastets §§ 264—272 omhandles Dokumentfalsk. I det man ved Udarbejdelsen af de nævnte §§ væsentlig har benyttet det i Fd. 11. April 1840 §§ 60—68 givne Grundlag, har Kommissionens Opmærksomhed, bortseet fra de foretagne Straffenedsættelser, nærmest været rettet paa at ordne Stoffet paa en hensigtsmæssigere Maade, og navnlig paa at tilveiebringe en klarere Søndring imellem de forskjellige Klasser af Dokumenter, hvis Betydning der tillægges en saa væsentlig Indflydelse paa Straffens Størrelse. Medens man saaledes har troet at burde bibeholde Afkillelsen imellem de 3 Hovedklasser af Dokumenter: de almindelige private Dokumenter, der gaar ud

paa at stifte Rettigheder eller at hæve Forpligtelser (Udkastets § 264, Fd. 1840 § 60 1ste Led), offentlige Dokumenter, Statsforskrivninger eller private Papirer, der ere bestemte til almindeligt Omløb (Udkastets § 265, Fd. 1840 § 60 2det Led og § 61), og Dokumenter, der ere af mindre Betydning end de fornævnte (Udkastets § 266, Fd. 1840 § 62) har man dels søgt noget nærmere at betegne Bestaffenheden af de sidstnævnte Dokumenter, dels har man af Fd. 1840 § 62 udsundret den Bestemmelse, som angaar Straffens Nedsettelse paa Grund af Dokumentets væsentlige Mangler, og desangaaende optaget en egen § (Udkastets § 267), der refererer sig til alle de 3 foregaaende §§ og de i samme omtalte 3 forskjellige Klasser af Dokumenter, dels endelig har man i en forandret Form og med en nærmere Betegnelse af, hvad derved skal forståes, overflyttet den uklare Bestemmelse i Fd. 1840 § 62 angaaende Straffens Nedsettelse paa Grund af Gjenstandens særdeles Bestaffenhed til Udkastets § 264, hvor den synes mere passende at høre hjemme. I sidstnævnte Henseende bemærkes yderligere, at det formeentlig er i god Overensstemmelse med den almindelige Bestemmelse i Udkastets § 253 angaaende Straffens Nedsettelse, hvor et Bedrageri er udøvet i en lidet betydende Grad, at der i Udkastets § 264 aabnes Afgang til Anvendelsen af en mildere Straf for Forfalskningen af de der omhandlede privatretlige Dokumenter, naar Gjenstanden er af ubetydelig Værdi, navnlig naar hensees til, at man vel har foreslaaet en betydelig Nedsettelse af Straffen i Sammenligning med Fd. 1840 § 60 (1 til 8 Aars Istedetfor 3 til 16 Aars Strafarbejde), men dog har fundet overveiende Betænkelse ved i Almindelighed at tilføje en ringere Straf end 1 Aars Strafarbejde for en Forbrydelse, ved hvis Afstraffelse der, som det hedder i Fd. 1840 § 62, maa tages Hensyn til den høie Grad af Vigtighed, som det har saavel for den borgerlige Orden som for de Enkeltes Rettigheder og den gjensidige Tillid i den borgerlige Samhandel, at der kan stoles paa Ægtheden af de Underskrifter, hvorpaa et Dokuments forpligtende eller bevisende Kraft skal grundes. Og skjøndt det fremdeles ikke just synes at egne